

захванжтъ сражение, Ситалкесъ направилъ на Октамасада слѣдното прѣдложение: „Защо да се сражаваме единъ съ други? Ти си синъ на сестра ми и имашъ при себе си брата ми, който е побѣгнжлъ при тебе. Прѣдай ми го, а азъ ще ти прѣдамъ твоя братъ, но на опасността съ войска да не се излагаме нито ти, нито азъ.“ Октамасадесъ се съгласилъ, прѣдалъ вуйка си на Ситалка и въ замѣна получилъ Скилеса. Слѣдъ това Ситалкесъ, като прибралъ брата си, оттеглилъ се съ войскитѣ си, а Октамасадесъ на самото мѣсто отсѣгълъ главата на Скилеса. Херодотъ, който твърдѣ подробно описва това събитие (Herod. IV. 78—80.), именува изрично Ситалковия братъ, който избѣгнжлъ при скититѣ, но Тукидидъ (Thucyd. IV. 101.) случайно споменува единъ Ситалковъ братъ на име Спарадокосъ.

И така, когато Ситалкесъ е осигурилъ мира и приятелството съ скититѣ на сѣверъ, свободно е могълъ да обърне оржието си на западъ противъ Пеония и Македония и тамъ да разшири своитѣ владѣния. Ситалкесъ успѣлъ да си спечели влияние и въ грѣцкитѣ градове на тракийското крайбрѣжие. Въ това врѣме и атинянитѣ потърсили съюзъ съ могщия одризки царъ и за това се отправили до Нимфодора, отъ грѣцкия градъ Абдера на Егейското крайбрѣжие, за сестрата на когото билъ се оженилъ Ситалкесъ. Този Нимфодоръ упражнявалъ голѣмо влияние при двора на шуря си и за това атинянитѣ, като виждали растящото отъ день на день могщество на Ситалка, избрали Нимфодора на 431 г. за атински проксенъ (*πρόξενος*)²⁾ и го повикали въ Атина съ надежда, че влиятелниятъ Нимфодоръ ще имъ издѣйствува съюзъ съ Ситалка и съ Пердикасъ Македонски, за войната имъ противъ градъ Потидея на Халкидика. Въ името на Ситалка Нимфодоръ е сключилъ съ атинянитѣ договоръ и при този случай синътъ на Ситалка *Садокосъ* (*Σάδοκος*) билъ надаренъ съ почетно гражданство на Атина (Thucyd. II. 29.).

За да излѣзе този съюзъ по-популаренъ, въ Атини се разказвало, че той е сключенъ не съ варварски царъ, а съ единъ близъкъ сродникъ на самитѣ атиняни, защото Тересъ, бащата на Ситалка, ужъ произхождалъ отъ рода на баснословния тракийски царъ Теревсъ, който, споредъ прѣданието, билъ жененъ за Прокна (*Πρόκνη*), дъщерята на Пандиона Атински. Тукидидъ обаче (Thucyd. II. 29.) категорически отъказва съществуванье на каквото и да било сродство между атинянитѣ и одризкитѣ царѣ, защото баснословниятъ онзи Теревсъ живѣлъ въ Фокида, когато тая областъ била заселена отъ тракийцитѣ, а не въ Тракия.

Нимфодоръ общалъ на атинянитѣ, че Ситалкесъ ще имъ изпрати на помощъ войска състоеща отъ тракийски конници и щитоносци (*πτελ-*

²⁾ Съ титлата *πρόξενος* удостоивали атинянитѣ онѣзи съграждани или чужденци които принесли особени услуги на държавата имъ. На лицата, удостоени съ проксенія атинянитѣ издигали статуи, подарявали златни вѣнци, давали и други нѣкои почести и привилегии, по нѣкога и гражданско право. Проксенитѣ бивали натоварвани съ важни дипломатически послания до чужди държави, съ посрѣдничества въ разни международни договори и спорове и съ подобни мисии, та бихж могли да се сравнжтъ съ сегашнитѣ дипломатически агенти. За таквъ проксенъ билъ избранъ и Нимфодоръ. — За проксенія и отнасящи се до нея надписи срав. Reinach S., *Traité d'épigraphie grecque* p. 40 и слѣд.